

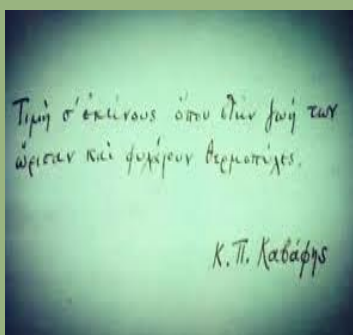
Μια ματιά στο ηρωικό 1821 μέσα από μία συνέντευξη

Κωστής Παλαμάς Η Νίκη

Εδώ στο Ελληνικό το χώμα,
το στοιχειωμένο και ιερό,
που το ίδιο χώμα μένει
ακόμα απ' τον αρχαίο τον
καιρό,
στο χώμα τούτο πάντα
ανθούνε κι έχουν αθάνατη
ζωή
και μας θαμπώνουν, μας
μεθούνε νεράιδες, ήρωες,
θεοί.

Εδώ στο Ελληνικό το χώμα,
το στοιχειωμένο κι ιερό,
που το ίδιο χώμα μένει
ακόμα απ' τον αρχαίο τον
καιρό,
Είδα τη Νίκη τη μεγάλη, τη
Νίκη τη παντοτινή,
την είδα εμπρός μου να
προβάλλει με φορεσιά
ολοφωτεινή.

Η συνέντευξη με μία δασκάλα

Μία από τις πιο ευχάριστες στιγμές της μικρής δημοσιογραφικής μας πορείας ήταν η συνέντευξή μας με την κυρία Γιαννίρη Ιωάννα.

Η δασκάλα της Ε τάξης στο 2^ο Δημοτικό σχολείο του Γέρακα δέχτηκε να μας μιλήσει για την Επανάσταση του 1821 και να απαντήσει στις ερωτήσεις μας. Φυσικά ο ενθουσιασμός μας ήταν μεγάλος αλλά και η αγωνία μας να φανούμε αντάξιοι του ρόλου μας.

Διατυπώσαμε τις ερωτήσεις μας με προσοχή και ήμασταν έτοιμοι για την πρώτη μας συνέντευξη.

Λόγω όμως της πανδημίας δυστυχώς έπρεπε να θέσουμε τις ερωτήσεις μας μέσω webex.

Αλλά και υπό αυτές τις συνθήκες είχαμε μια αξιόλογη συζήτηση, η οποία πραγματοποιήθηκε στο πέρας των μαθημάτων, με τη συμμετοχή των συμμαθητών μου και των καθηγητριών μου.

Η κυρία Γιαννίρη με τη δυνατή και πολύ χαρακτηριστική φωνή της απάντησε πρόθυμα σε όλες τις ερωτήσεις μας και πραγματικά μας κέρδισε όλους.

Ερώτηση 1η: Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος τρόπος που δίνεται στα μικρά παιδιά να κατανοήσουν αυτά τα γεγονότα;

« Όχι δεν υπάρχει συγκεκριμένος τρόπος, επειδή στο Δημοτικό τα παιδιά διαφέρουν πάρα πολύ ανάλογα με την τάξη και κάθε βαθμίδα αντιστοιχεί σε μια συγκεκριμένη ηλικία. Επομένως σε κάθε τάξη διαφοροποιούμε τον τρόπο που παρουσιάζουμε αυτά τα παλιά γεγονότα, διότι η ηλικία είναι εκείνη που καθορίζει τον τρόπο που

τα παιδιά καταλαβαίνουν τα ιστορικά αυτά γεγονότα. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε σε ένα παιδί της Α' Δημοτικού όπως μιλάμε σε ένα παιδί της Έκτης Δημοτικού. Επιπρόσθετα δεν έχουν και τα ιστορικά στοιχεία. Οι μεγαλύτεροι μαθητές που διδάσκονται το μάθημα της ιστορίας μπορούν να τα αντιληφθούν καλύτερα.

Γιατί... Δεν ξεχνάμε

Λένε πως έτρωγαν άλογα, σκυλιά, γάτες και ποντίκια για να επιβιώσουν.
Λένε πως οι μάνες έσφαζαν τα μωρά τους για να μη πέσουν στα χέρια του οχτρού και μετά αυτοκτονούσαν με το ίδιο ματωμένο μαχαίρι.

Λένε πως ένας Τούρκος πήγε να σκυλέψει το άψυχο κορμί ενός παιδιού και η μάνα, αφού έβγαλε το μαχαίρι που είχε χώσει πριν λίγο στο στήθος της, τον έσφαξε.

Λένε πως ο ήχος της έκρηξης από την ανατίναξη ακούστηκε στον Άδη και τάραξε τον Χάρο.

Γιατί ο Χάρος άκουσε την έκρηξη και περίμενε τους Μεσολογγίτες, μα πιότεροι Τούρκοι κατρακύλησαν κάτω εκεί θαρρώ.

Λένε πως κάποιος πρόδωσε την ΈΦΟΔΟ.

Λένε πως τη νύχτα του Λαζάρου το Μεσολόγγι ανέστησε την Ελλάδα.

Λένε πως τα βόλια και οι οβίδες που χάλασαν οι οχτροί μπορούσαν να καλύψουν τη γη ολάκερη τρεις φορές, μα πάλι το Μεσολόγγι δεν έπεφτε.

Λένε πως τις νύχτες οι Μεσολογγίτισες τραγουδούσαν τραγούδια θάρρους για τους άντρες τους.

Λένε πως οι γενναίοι έβγαιναν απο τα τείχη και κοροΐδευαν τους απεκεί για να τους εκνευρίσουν.

Λένε πως ο Βύρωνας αγάπησε τόσο πολύ το Μεσολόγγι που εδώ άφησε την τελευταία του ανάσα. Γιατί εδώ θεώρησε πως είναι η πατρίδα του πλέον.

Λένε πως μετά την ΈΦΟΔΟ θέριασε το φιλελληνικό κίνημα.

Ερώτηση 2^η Νομίζετε ότι γιορτάζουμε όπως πρέπει την 25η Μαρτίου ή θεωρείται ότι δεν δίνουμε την απαραίτητη βαρύτητα ;

«'Η Βαρύτητα είναι ένα υποκειμενικό θέμα .

Για κάποιον το να γιορτάσει ή να τιμήσει έναν ήρωα έχει σχέση με τον χαρακτήρα του , με το τι πιστεύει ή ακόμα και με την ιδεολογία του. Για κάποιους ανθρώπους μια μικρή αφιέρωση είναι αρκετή , αλλά για κάποιους άλλους όχι. Επομένως νομίζω ότι ο μέσος όρος και ο τρόπος που έχουμε επιλέξει να γιορτάζουμε είναι ικανοποιητικός, αλλά πάντα έχει να κάνει με το πώς το εκφράζει κάθε άνθρωπος.»

Ερώτηση 3^η Πιστεύετε ότι ο κόσμος έχει συνειδητοποιήσει τις θυσίες αυτών των ανθρώπων, ώστε να είμαστε εμείς σήμερα ελεύθεροι;

«Θεωρώ ότι οι περισσότεροι άνθρωποι κατά βάθος το έχουν συνειδητοποιήσει με την έννοια ότι εμείς , οι σημερινοί άνθρωποι έχουμε δεδομένη την ελευθερία μας , είναι κάτι σίγουρο.

Δεν έχουμε μάθει τι θα πει σκλαβιά και να μην έχουμε δικαιώματα. Επομένως όποιον άνθρωπο συναντήσουμε και του μιλήσουμε για την θρησκεία , για την έννοια πατρίδα, μέσα του θα ταραχτεί και ας λέει ότι δεν τον ενδιαφέρει η Ελλάδα . Δεν υπάρχει περίπτωση να μην

συγκλονιστεί. Για αυτόν τον λόγο λοιπόν πιστεύω ότι εμείς οι Έλληνες έχουμε πείσμα και αν πάρει κάποιος την ελευθερία μας θα γίνουμε θεριά για να την ξανακερδίσουμε.»

Ο τόνος της φωνής της δασκάλας έγινε πιο έντονος προφέροντας τα τελευταία λόγια. Τα λόγια αυτά μας κάνουν όχι μόνο να είμαστε περήφανοι για τους προγόνους μας αλλά και να αναλογιζόμαστε το χρέος μας. Πρέπει και θα φανούμε αντάξιοί τους!

Και τότε κάνουμε την επόμενη ερώτηση:

Ερώτηση 4^η : Εάν σήμερα γινόταν πόλεμος, πιστεύετε ότι ο κόσμος θα είχε το ίδιο σθένος με τους ήρωες του 1821;

« **ΝΑΙ** . Πιστεύω ότι η φύση του ανθρώπου είναι να αγωνίζεται για να κερδίσει δεδομένα τα οποία όταν του τα πάρεις , αγριεύει . Έτσι λοιπόν και η νέα γενιά θα μπορούσε να αγωνιστεί ξανά αποκτώντας το ίδιο σθένος ,

επειδή αυτό είναι κάτι που το δημιουργεί και η ίδια η ανάγκη . Όταν έχεις κάτι για ανάγκη , θα παλέψεις με νύχια και με δόντια προκειμένου να το κατακτήσεις.»

Ναι! Και εμείς αυτό θα κάνουμε αν ποτέ χρειαστεί!

Λένε πως από τους 11.000 περίπου Μεσολογγίτες που ήταν μέσα απο τα τείχη , οι 3.500 μπορούσαν να πολεμήσουν. Κι όμως...

Λένε πως κάθε μέρα πέθαιναν 150 απο τους δικούς μας.

Ο,τι και να λένε, ο,τι και να ισχύει , τούτο μόνο κρατήστε.

Η ΉΞΟΔΟΣ του Μεσολογγίου αποτελεί, ίσως, την κορυφαία και την πλέον συγκινητική στιγμή του Αγώνα του Έθνους μας για λευτεριά. [...]

Όλα αυτά έγιναν τη νύχτα του Λαζάρου στις 10 του Απρίλη του 1826, ξημερώματα Κυριακή των Βαΐων.

Στη μπαρουταποθήκη κάτω απο τον προμαχώνα του Μάρκου Μπότσαρη, ο Χρήστος Καψάλης συγκέντρωσε 400 ψυχές (γυναίκες, παιδιά, ασθενείς και γηραιούς). Αποφάσισαν να μην παραδοθούν, αλλά να θυσιαστούν. Όλη τη νύχτα έψελναν νεκρικές ακολουθίες. Ο Καψάλης κρατούσε σφιχτά στο χέρι ένα αναμμένο δαδί όλη νύχτα. Τα χαράματα, όταν οι Τούρκοι μπήκαν στην Ιερή Πόλη, ο Καψάλης αναφώνησε "Μνήσθητι μου Κύριε" και άφησε το δαδί πάνω στα βαρέλια με το μπαρούτι.....

Πέρασαν στην αιωνιότητα.

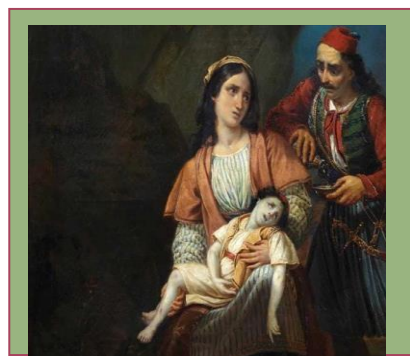
[Πηγή ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΟΛΥΓΕΙΑΣ 18](#)
[ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2019 ΑΠΟ ΛΑΜΠΡΟΣ ΔΙΑΠΗΣ](#)

Ερώτηση 5η Τι συναίσθηματ ας προκαλούνται όταν σκεφτεστε τις κακουχίες και την πείνα που είχαν βιώσει οι άνθρωποι αυτοί εκείνη την περίοδο;

« Εάν το διαβάσει κανείς ως παραμύθι και το δει ως ένα απλό ιστορικό γεγονός , δεν θα υπάρξει κάποιος που να βλέπει έναν άνθρωπο να υποφέρει και να μην νιώθει μια θλίψη , μια αγανάκτηση. Όταν όμως καταλάβεις τι προσέφεραν όλοι αυτοί οι άνθρωποι , το συναίσθημα που θα μας δημιουργηθεί είναι σεβασμός, θαυμασμός , είναι βαθιά εκτίμηση και πραγματικά θα αναγνωρίσουμε την μικρότητα που θα νιώθουμε τώρα εμείς ως άνθρωποι, μετά απ' όλα τα κατορθώματά τους, γιατί αυτοί ξεπέρασαν σε πάρα πολλά επίπεδα την έννοια του ανθρώπου. Για αυτό είναι ήρωες.

Έτσι λοιπόν όταν σκεφτούμε αν είμασταν εμείς στην θέση αυτών των ηρώων θα μπορούσαμε να καταφέρουμε όσα και εκείνοι; Άρα αυτή η σκέψη από μόνη της κερδίζει τον σεβασμό μας.»

*Και μ' αυτά τα λόγια που μας γέμισαν
περηφάνεια τέλειωσε η μικρή μας
συνέντευξη.*

Ελληνίδα Μάνα με το νεκρό παιδί της, Αγνώστου, Γαλλικής σχολής, Α' μισό 19ου Αιώνα, Λάδι σε μουσαμά, 83 X 100 εκ., Συλλογή Μιχάλη και Δήμητρας Βαρκαράκη

Έλληνας Αγωνιστής θρηνεί τη νεκρή γυναίκα και το παιδί του, Αγνώστου, Γαλλικής σχολής, γύρω στο 1830, Λάδι σε μουσαμά, 33 X 25 εκ., Συλλογή Μιχάλη και Δήμητρας Βαρκαράκη

ΟΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΑΣ;

Φυσικά ήταν οι καλύτερες!

Όλοι μας συμπαθήσαμε την κυρία Γιαννίρη και θα θέλαμε να την ευχαριστήσουμε θερμά που μας έκανε να αισθανθούμε τόσο όμορφα που είμαστε Έλληνες.

Γιατί με τον τρόπο που μας μίλησε μας βοήθησε να καταλάβουμε καλύτερα και να νιώσουμε πιο βαθιά τους ήρωες εκείνης της εποχής.

Οφείλω να ομολογήσω ότι , από τις απαντήσεις που λάβαμε , εγώ προσωπικά αναίρεσα αρκετές από τις απόψεις μου για τον τρόπο που εορτάζουμε και τιμούμε αυτούς τους ανθρώπους, καθώς και το γεγονός ότι ίσως να κρίνω αυστηρά τη σημερινή γενιά, θεωρώντας ότι μπορεί και να μην έχουμε το σθένος των παλαιών ηρώων.

Ελπίζω να βρείτε και εσείς το ίδιο ενδιαφέρουσα την συνέντευξη αυτή και να αναλογιστείτε όλες τις θυσίες των ανθρώπων αυτών που αγωνίστηκαν, για να είμαστε σήμερα εμείς ελεύθεροι!!!

